

Hensyn til de saakaldte Grundbyrder. Der siger han, at medens naturligvis Forældelsen gælder lige over for de enkelte Ydelser, som en saadan Grundbyrde afføder, gælder Forældelsen ikke over for selve Grundbyrden som saadan. Det har han anset for nødvendigt, skønt det forekommer mig, at han kunde have sparet sig det. Derimod Spørgsmaalet om Virkningerne af Forældelse i Relation til Modregning har han ikke fundet det nødvendigt at tage frem. — Saa er der et andet vigtigt Punkt, hvor Nordmændene have ment, at det var nødvendigt at give Regler for Virkningerne af Forældelse, men hvor Assessor Thomsen ikke har ment det nødvendigt, hvor han altsaa har ment, at man kom ind paa andre Omraader, som man helst skulde holde sig fra ved denne Lov, at man kom ind paa Bidtøftigheder. Det er ved Spørgsmaalet om Betydningen af en Hovedfordrings Forældelse i Relation til Fordringen paa Kautionsisterne, navnlig Selvfylbnerkautionsisten. Der give Nordmændene i § 6 den meget klare og bestemte Regel, at en Forældelse af en Hovedfordring medfører ubetinget, at Selvfylbnerkautionsfordringen skal falde bort. Det forekommer mig, at der er saa meget mere Grund til at give en saadan Regel, som der neppe er noget Spørgsmaal, der i den juridiske Videnskab har været i den Grad omdebatteret, og hvor Forfatterne til de forskellige Tider have gaaet i den Grad imod hinanden, hvor Opfattelsen i Norge er forskellig fra Opfattelsen i Danmark, ja, det er endogaa gaaet saa vidt, at, som det siges i det norste Udkasts Motiver, en enkelt norst Forfatter har i den ene Del af sin Bog antaget det ene, i den anden Del det andet. Altsaa lige over for en saadan Uvisshed var det dog godt at faa en Regel, og det er dog en naturlig Ting, at naar man lovgiver systematisk om Forældelse, medtager man ogsaa en saa vigtig Virkning som den, der her er Tale om.

Der er tillige et andet Punkt med Hensyn til Kautionen, hvor Nordmændenes Udkast adskiller sig meget væsentlig fra Assessor Thomsens, som jeg senere skal komme ind paa, idet jeg ønsker at gøre nogle Bemærkninger om Kaution i det hele taget. Det er med Hensyn til Spørgsmaalet om Kautionsisternes Regreskrav mod hinanden indbyrdes. Der have Nordmændene i § 7 givet en Regel, til hvilket der intet tilsvarende findes i Assessor Thomsens Udkast. Naar Assessor Thomsen ikke har taget dette med, begrundet han det med at sige, at man kan ikke komme til at lovgive om disse Punkter uden at tage hele Kautionsmaterien i langt videre Omfang for sig, og det var betænke-

ligt at give saadanne Regler, naar man ikke skal lovgive om hele denne Materie som Helhed eller i alt Fald i et langt større Omfang.

Saa er der et meget vigtigt Divergenspunkt mellem Nordmændene og Assessor Thomsen, som jeg maa tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, nemlig i § 3 Nr. 1. Efter denne Bestemmelse skulle alle Krav, man med et kort Ord kan kalde for Regningskrav, Krav i Anledning af leverede Varer, idet Arbejde o. s. v., forældes efter 3 Aar. Der er her en Forskel mellem det norste Udkast og Assessor Thomsens Udkast, idet Nordmændene, som de Herrer ville se af det norste Udkasts § 5, indskrænke sig til at bestemme, at det, der forældes i disse Forhold, er Fordringen paa Betaling, det vil altsaa sige Sælgeren eller Arbejdshjærens Fordring paa at faa Betaling, respektivt for leverede Varer eller for leveret Arbejde, det er alene Fordringen paa Betaling, denne ensidige Fordring fra den ene Kontrahents Side, der forældes i 3 Aar, medens Nordmændene mene, at alle andre juridiske Virkninger af det Forhold, her er Tale om, nemlig Kontrakter om Køb og Salg af Varer, om Levering af Arbejde, skulle ikke forældes i 3 Aar, men først i 10 Aar, som er den normale Præskriptionsfrist. Det har navnlig den Betydning, at Medkontrahentens Fordring, altsaa Køberens Fordring paa Sælgeren for Bønhjæmmel, for Mangler ved den leverede Ting. Erstatningskrav i det hele taget i dette Kontraktforhold, skulle efter det norste Udkast være Genstand for 10 Aars Præskription. Efter Assessor Thomsens Forslag skulle de derimod ligesom Fordringen paa Betaling, ligesom Sælgerens Krav paa at faa sin Betaling, være Genstand for Præskription i 3 Aar. Jeg skal ikke komme ind paa de forskellige Grunde, der anføres herfor, de ere udførlig fremstillede i Motiverne baade til det danske og det norste Udkast. Jeg skal kun sige som min personlige Opfattelse, at i Virkeligheden er det, som fra norst Side anføres for denne Indskrænkning, meget svagt. Nordmændene erkende det selv, men de henviser navnlig til et Forhold, hvor de have Betæneligheder, nemlig Fuldmagtsforholdet. Naar en Person maatte i en Narrække er optraadt som Fuldmægtig, Kommissionsær eller Sagfører for en anden, kan der, uden at Medkontrahenten, Principalen, ved af det, være opstaaet Krav fra dennes Side paa den anden, om hvilken man maa sige, at det vilde være meget uheldigt, om de skulde præskriberes i 3 Aar. Assessor Thomsen imødegaar dette udførlig, og jeg synes, han har Ret, idet